

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/57/2019
Identifikačné číslo spisu: 1209212961
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1209212961.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. T., bývajúceho v J., proti žalovanej Univerzitetnej nemocnici Bratislava, so sídlom v Bratislave, Pažitková č. 4, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/160/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2017, sp. zn. 10Co/188/2017, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2017 sp. zn. 10Co/188/2017 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. mája 2017 č. k. 11C/160/2009-459 a vec vracia Okresnému súde Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom zo dňa 11. mája 2017 č. k. 11C/160/2009-459 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej náhrady škody na zdraví, a to odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia spolu vo výške 71.022 eur s príslušenstvom, náhrady za benzín v sume 1.851,20 eur, náhrady za amortizáciu vozidla v sume 2.309,10 eur, náhrady za priame výdavky za lieky, vitamíny, iné zdravotné pomôcky, masáže, plaváreň, návštevu fitness, pilates a pod. v sume 995,80 eur, doplatku za pobyt v kúpeľoch K. v sume 441,40 eur (spolu v sume 5.597,50 eur), ako aj náhrady za ušlý zisk v sume 65.749 eur (celkový nárok žalobcu predstavoval sumu 142.368,50 eur), žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a štátu proti žalobcovi náhradu trov konania priznal v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 415, § 420 ods. 1, 2, 3, § 442 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, 2, 3 zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, platný v čase úrazu žalobcu dňa 7.4.2007 a vecne tým, že po dôkladnom zvážení všetkých vykonaných dôkazov, zistených okolností a ich vzájomných súvislostí, ako aj všetkých záverov kontrolného znaleckého posudku č. 12/2016 dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že škoda na zdraví žalobcu vznikla v príčinnej súvislosti s non lege artis postupom zo strany žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobcovi v súvislosti s úrazom utrpeným dňa 7.4.2007 v Rakúsku, keď žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, čím nebol splnený zákonný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov konania odôvodnil právne ustanovením § 257 CSP a vecne tým, že dospel k záveru, že v prejednávanej

veci by bolo zjavne nespravodlivé, aby žalobca musel nahradiť trovy konania žalovanej vzhľadom k tomu, že žalobca podal žalobu dôvodne sa domnievajúc, že má nárok na náhradu škody na zdraví v dôsledku nesprávnej liečby úrazu na pracovisku žalovanej s tým, že oprávnené považoval svoj nárok voči žalovanej za dôvodný, keďže aj sama žalovaná vo svojom predsúdnom vyjadrení zo dňa 13.7.2009 čiastočne uznala jeho argumentáciu a tiež v priebehu súdneho konania odstránenie rozporov ohľadom správnosti svojho postupu videla sama žalovaná iba v nariadení znaleckého dokazovania a neskôr navrhla práve ona kontrolné znalecké dokazovanie, keď jediné trovy, ktoré jej v konaní vznikli, sú trovy kontrolného znaleckého dokazovania. Uviedol, že výnimočnosť tohto prípadu je zrejmá aj s prihliadnutím k predmetu sporu, ktorým je nárok na náhradu škody na zdraví, a preto uvedené dôvody odôvodňujú uplatnenie § 257 CSP, nakoľko priznanie trov konania žalovanej by v tomto prípade viedlo k nežiaducej tvrdości a neprímeraným spôsobom by sankcionovalo žalobcu za podanie žaloby na súd s tým, že okolnosti hodné osobitného zreteľa je potrebné vidieť aj v pohnútkach žalobcu iniciovať súdny spor z dôvodu, že objektívne došlo k poškodeniu jeho zdravia a ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, aj k čiastkovému opomenutiu žalovanej v rámci pooperačnej liečby, hoci sa žalobcovi nepodarilo v konaní preukázať príčinnú súvislosť s porušením povinnosti žalovanej a vznikom konkrétnej škody na jeho zdraví, z dôvodu ktorého žalovanej voči žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov štátu odôvodnil právne ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne tým, že trovy štátu vznikli úhradou znaleckého zo štátnych finančných prostriedkov v súvislosti s podaním znaleckého posudku č. 53/2013, z dôvodu ktorého zaviazal v konaní celkom neúspešného žalobcu na ich náhradu v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov štátu rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. septembra 2017 č. k. 10Co/188/2017-519 na odvolanie obidvoch strán rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol žalobu potvrdil a vo výroku, ktorým rozhodol o náhrade trov žalovanej zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil. Odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

3. Proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje podľa obsahu z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP a z § 420 písm. f/ CSP. Dovolanie je podľa názoru žalobcu dôvodné preto, že rozsudok odvolacieho súdu je zaťažovaný a/ tým, že o spore rozhodoval na odvolacom súde vylúčený sudca, pretože manžel a švagor sudkyne JUDr. Ayše Pružinec Erenovej je zamestnancom žalovanej, sudkyňa v konaní rozhodla neštandardne rýchlo a navyše odvolací súd nepredložil jeho námietku o jej zaujatosti v základnom konaní nadriadenému súdu, preto je zrejmé, že došlo k naplneniu uvedenej procesnej vady, b/ z nesprávneho právneho posúdenia príčinnej súvislosti, ktorú on považoval za jednoznačne posúdenú odborníkmi a lekármi. Uviedol, že je v kompetencii znalca, aby sa vyjadril k tomu, či mohla byť zlomenina zahojená jednou operáciou a následnou správnu pooperačnou liečbou, čo sa aj stalo, pretože zo znaleckých posudkov mal za jednoznačne preukázanú príčinnú súvislosť tým, že sa daná zlomenina dala zahojiť jednou operáciou a nemusel podstúpiť ďalších osem operácií. Škoda, ktorá mu vznikla je v príčinnej súvislosti s nesprávne vykonanou prvou operáciou a nesprávnu pooperačnou liečbou, v dôsledku čoho mu takýmto konaním žalovanej bola spôsobená ujma na zdraví, ktorá je premietnutá do bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia ako aj do ušlého zisku a priamych nákladov súvisiacich s liečbou. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS č. 12/2016 a nijako nevysvetlil, prečo nehodnotil aj znalecký posudok znaleckej organizácie Forensic. sk č. 53/2013, ktorý úplne jednoznačne hovorí o zavinení žalovanej, čo považuje za chybu odôvodnenia. Upozornil na ten fakt, že keď súd pri hodnotení dôkazov v rozsudku uviedol, že posudky sú protirečivé, tak mal zobrať do úvahy ako dôkaz aj znalecký posudok č. 53/2013, nielen znalecký posudok č. 12/2016. Záverom poukázal na skutočnosť, že žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že nárok žalobcu posúdila odborná komisia FNsP Bratislava a dospela k záveru, že z istej miery nemožno vyvrátiť konštatovanie žalobcu o dôvodoch uplatneného nároku, z čoho vyplýva, že nárok uznali a

neuznali len jeho výšku. V zmysle vyššie uvedeného žalobca navrhuje odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia s jeho následným zrušením a vrátením odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, resp. s jeho zmenou. Zároveň žiada, aby bolo rozhodnuté o jeho námietke zaujatosti zo dňa 12. októbra 2017.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadala odmietnuť z hľadiska jeho neprípustnosti, resp. zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej dobe strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté (§ 427 ods. 1 a § 424 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné, a to z nasledovných dôvodov.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanovení § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. e/ CSP a písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Žalobca v danom prípade tvrdí, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. e/ CSP.

11. Podľa § 420 písm. e/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

12. V zmysle § 49 ods. 1 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

13. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania.

14. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a/ k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní (vid' obdobne b/ a c/).

15. Relevantný je iba taký vzťah, ktorý by (vzhľadom na jeho charakteristické znaky) pri všetkej možnej snahe sudcu o správnosť konania a rozhodovania ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

16. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

17. Pri posudzovaní dôvodov namietanej nezaujatosti treba mať na zreteli nielen právnu úpravu danú ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ale tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a napokon aj závery, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu, či už ako súdu dovolacieho alebo súdu nadriadeného, o vylúčenie sudcu ktorého ide.

18. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku).

19. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúci nie je subjektívny aspekt, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti (viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Pri uplatnení teórie zdania je však nemenej dôležité, či charakter vzťahu sudcu k veci, k stranám konania alebo k ich zástupcom sám osebe je spôsobilý vzbudiť pochybnosti o tom, že sudca dotknutý niektorým takýmto vzťahom vec skutočne prejedná a rozhodne nestranne. Platí tu potom, že proces skúmania a aj prípadného preukazovania podlieha len existencii zákonom predpokladaného vzťahu sudcu a nie aj existencii jeho zaujatosti či nezaujatosti (ktorú ako vnútorný psychický pomer sudcu k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní by bolo preukazovať ťažké, ak nie i nemožné).

20. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávaniu sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci. Objektívna nestrannosť sa naproti tomu neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút, či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán.

21. Otázka nestrannosti sudcu teda nikdy nemôže byť postavená naisto; nie je možné vychádzať len zo subjektívnych pochybností osôb zúčastnených na spore, ale aj z právneho rozboru skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam vedú (porovnaj napr. II. ÚS 105/01, Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu. C. H. Beck, Praha 2002, sv. č. 23, nálež 98, str. 11).

22. O kvalifikovaný pomer sudcu k stranám sporu (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim. Pomer sudcu k veci je daný aj vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia vo veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku sporu (napr. je stranou sporu), prípadne má na tomto výsledku nepriamy záujem (napr. ako intervenient).

23. Dovolanie je v zmysle uplatnenej procesnej vady § 420 písm. e/ CSP podľa názoru žalobcu dôvodné preto, že o spore konanom na odvolacom súde rozhodovala vylúčená sudkyňa. Dovolateľ svoje dovolanie v tejto časti odôvodnil tým, že manžel a švagor sudkyne JUDr. Ayše Pružinec Erenovej je zamestnancom žalovanej, sudkyňa v konaní rozhodla neštandardne rýchlo a navyše odvolací súd nepredložil jeho námietku o jej zaujatosti v základnom konaní nadriadenému súdu.

24. Namietaná sudkyňa sa k námietke jej zaujatosti vyjadrila tak, že žalobcu nepozná, nikdy sa s ním nestretla a vo veci sa necíti byť zaujatá, pričom považuje za potrebné dodať, že naopak po rozhodnutí odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu proti rozsudku okresného súdu zo dňa 11. mája 2017 č. k. 11C/160/2009-459 sa žalobca v lete 2018 náhodne zoznámil s jej švagrom a následne v októbri 2018 aj s jej manželom, ktorým sa sám žalobca sťažoval na to, že senát 10Co rozhodol v jeho neprospech, čo

považuje sudkyňa JUDr. Ayše Pružinec Erenová za nemorálne zo strany žalobcu a v rozpore s jeho etickým kódexom advokáta, ktorým žalobca zároveň je.

25. Dovolací súd dospel k záveru, že nie sú dané zákonné dôvody, ktoré by vylučovali JUDr. Ayše Pružinec Erenovú z prejednávania a rozhodovania daného sporu. Základom pre vylúčenie sudcu môžu totiž byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však púha subjektívna domnienka o možnej neobjektívnosti sudcu, ktorú namietajúca strana sporu nevie ničím konkretizovať a ktorú si vytvorila na základe nepreukázaných, ničím nedoložených a v podstate nekonkrétnych tvrdení. Na tvrdenia takéhoto charakteru nemôže byť v konaní o námietke zaujatosti sudcu prihliadnuté. Skutočnosť, že manžel a švagor sudkyne JUDr. Ayše Pružinec Erenovej je zamestnancom žalovanej nie je bez ďalšieho spôsobilé naplniť vadu v zmysle § 420 písm. e/ CSP.

25.1. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že namietaná sudkyňa rozhodla vo veci neštandardne rýchlo dovolací súd pripomína, že podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

25.2. Zároveň k námietke, že odvolací súd nepredložil jeho námietku o zaujatosti v základnom konaní nadriadenému súdu uvádza, že tá bola odvolaciemu súdu doručená dňa 12. októbra 2017, teda po vydaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z 28. septembra 2017 č. k. 10Co/188/2017-519 k čomu dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že o takejto námietke sa už nerozhoduje, pretože je súčasťou dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. e/ CSP.

26. Majúc na zreteli vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že námietka dovolateľa v zmysle § 420 písm. e/ CSP nie je dôvodná.

27. Dovolateľ následne vo svojom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP.

28. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania v zmysle uvedenej procesnej vady odvodil z nesprávneho právneho posúdenia príčinnej súvislosti, keď mal za to, že škoda, ktorá mu vznikla je v príčinnej súvislosti s nesprávne vykonanou prvou operáciou a nesprávnou pooperačnou liečbou, v dôsledku čoho mu takýmto konaním žalovanej bola spôsobená ujma na zdraví, ktorá je premietnutá do bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia ako aj do ušlého zisku a priamych nákladov súvisiacich s liečbou. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS č. 12/2016 a nijako nevysvetlil, prečo nehodnotil aj znalecký posudok znaleckej organizácie Forensic. sk č. 53/2013, ktorý úplne jednoznačne hovorí o zavinení žalovanej, čo považuje za chybu odôvodnenia. Upozornil na ten fakt, že keď súd pri hodnotení dôkazov v rozsudku uviedol, že posudky sú protirečivé, tak mal zobrať do úvahy ako dôkaz aj znalecký posudok č. 53/2013 nielen znalecký posudok č. 12/2016. Záverom poukázal na skutočnosť, že žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že nárok žalobcu posúdila odborná komisia FNŠP Bratislava a dospela k záveru, že z istej miery nemožno vyvrátiť konštatovanie žalobcu o dôvodoch uplatneného nároku, z čoho vyplýva, že nárok uznali a neuznali len jeho výšku.

29. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov, ako napr. právnej istoty, legitímneho očakávania, legality a pod., ktoré sú obsahom právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

31. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventúálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (4 Cdo 102/2017). Pokiaľ takto súdy nižšej

inštancie postupovali aj v prejednávanej veci, dopustili sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založili tým nepreskúmateľnosť nimi vydaných rozhodnutí a v dôsledku toho aj ich protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 33/2012). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

32. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť a j dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, v spojení s § 393 ods. 2 CSP je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

33. Dovolací súd v zmysle uvedeného v nadväznosti na obsah podaného dovolania ho považuje za opodstatnené, pretože po preskúmaní spisu je zjavné, že súd prvej inštancie sám v rozsudku z 11. mája 2017 č. k. 11C/160/2009-459 v bode č. 48. rozporuje závery znaleckých posudkov, keď dokonca uvádza, že aj znalecký posudok č. 12/2016 ohľadne čiastkových otázok je protirečivý. Následne v bode č. 51 rozsudku súd prvej inštancie uvádza, že vychádzal iba z posudku č. 12/2016, z ktorého uzavrel nepreukázanie kauzálneho nexusu. Súd prvej inštancie teda vychádzal zo záverov znaleckého posudku LEGE ARTIS č. 12/2016 a nijako nevysvetlil prečo nehodnotil aj dôkaz, a to znalecký posudok Forensic. sk č. 53/2013, ktorý hovorí o zavinení žalovanej. Súd prvej inštancie sa podľa dovolacieho súdu pri skúmaní príčinnej súvislosti pri posudzovaní vykonaných dôkazov pohybuje len v rovine úvah, polemík a teoretizovania (viď bod č. 49.). Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, keďže mal za to, že súd prvej inštancie presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie (viď bod 14. rozsudku). V bode č. 20. a 21. tvrdí, že súd prvej inštancie hodnotil oba posudky, čo je v rozpore s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie v bode č. 51. Odvolací súd si vzájomne rozporuje, keď v bode č. 25. svojho rozhodnutia tvrdí, že postup žalovanej, ktorá pri operačnom zákroku použila fixačný materiál, ktorý mala k dispozícii nie je možné hodnotiť ako postup non lege artis, na čo v bode č. 26. však tvrdí, že závery znaleckých posudkov sú protirečivé, keď v posudku č. 53/2013 je konštatované, že pri operácii žalobcu nebola použitá správna fixačná dlaha, v znaleckom posudku č. 12/2016 znalecká organizácia dospela k záveru, že operácia bola technicky vykonaná správne s použitím správneho a najmä v roku 2007 dostupného materiálu konvenčná dlaha. Z uvedeného je zjavné, že obidva rozsudky súdov nižších inštancií sú zmätočné a teda nepreskúmateľné.

34. Z týchto dôvodov dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Je potrebné zväžiť vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania ústavom.

35. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.